

Μετὰ ἕξ μῆνας ἡ Μαρία ἦτο ὀρφανή. Συνεχώρησε τότε ὁ Στέφανος τὴν Θηρεσίαν καὶ κλαίων ὠδήγησε τὴν μελανειμονοῦσαν θυγατέρα του ν' ἀσπασθῆ τὸν τάφον τῆς ἀπίστου μητρός της !

Ζάκυνθος 1890.

ΑΝΔΡΕΑΣ Α. ΑΒΟΥΡΗΣ

ΕΙΣ ΕΝΑ ΑΣΤΕΡΙ

Ἄστέρι μου, ὠραῖο καὶ λαμπερό,
Γιατί ψηλὰ κάθε βραδεῖα ποῦ βγαίνεις
Τὸ στήθος μου γιατί τὸ θλίβερό
Μὲ ταῖς χρυσαῖς ματιαῖς σου μοῦ γλυκαίνεις ;

Ἄστέρι μου, ἔστὸ ὠραῖό σου τὸ φῶς
Γιατί γιὰ ἐμὲ τᾶλλα τ' ἀστέρια ἀχνίζουν ;
Γιατί βουβός ὁ πόνος μου ὁ κρυφός
Μένει ; Γιατί τὰ μάτια μου δακρῶζουν ;

Μὴν εἶσ' ἐκεῖνο τὸ ἴδιο ἀστέρι ἐσύ,
Ὅπου ἐκεῖ, ἔστὴ δόλια τὴν πατρίδα,
Μὲ τὴ γλυκεῖά μου ἀγάπη, τὴ χρυσοῦ,
Ἄστέρι μου, μαζύ, σὲ πρωτοεῖδα ;

Θυμᾶσαι ; Μὲσ' ἔτῃς λίμνης τὸ νερὸ
Τὴν ἡύρα νὰ θωράξῃ τὴν εὐμορφιά της,
Καὶ ἡμερο τὸ κῦμα κ' ἐλαφρὸ
Τραγοῦδαγε περνῶντας ἐμπροστά της.

Τὴν φίλησα, μ' ἐφίλησε γλυκά,
Καὶ δείχνοντας ἐσὲ μὲ τ' ἄσπρο χέρι
Μοῦ ὠρκίσθηκε ἔς ἐσένα ἡγαρδιακὰ
Ἀγάπη αἰώνια, ἴσα μ' ἐσένα, ἀστέρι.

Μονάχος μου τώρα βαθεῖα πονῶ
Ἐτῇς ξενητεῖας τὰ τόσα καταφρόνια
Ὅμως ποτὲ ποτὲ δὲν λησμονῶ
Τὸν ὄρκο, τὴν ἀγάπη τὴν αἰώνια.

Ἴσως γι' αὐτό, ἀστέρι μου λαμπερό,
Αὐτοῦ ψηλὰ κάθε βραδεῖα ποῦ βγαίνεις,
Τοῦ στήθους μου τὸν πόνο τὸν πικρὸ
Μὲ ταῖς χρυσαῖς ματιαῖς σου μοῦ γλυκαίνεις.

Ἀθῆναι, 1890.

Κ. Δ. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ